

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Waterloo

Citation: Drachmann, Holger: "Waterloo", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 65. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann06tom-shoot-workid54717/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2022)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

WATERLOO

(1882)

Braine-l'Alleud og Hougomont, den 26de Febr.

I Herrer Bourbonner og Legitimister,
Hoffolk og Hærfolk, Lakajer og Præster,
Hele det Klister,
Som Tronen befæster,
Ludvig den attendes „hellige“ Venner —
Tampen den brænder
Saa varm, saa varm.
Allarm!

Bonaparte er landet i Frankrig.

Korsikaneren, Konsulen, Kejseren kommer.
Han var for stor og Elba for liden;
Hurtig som Tiden,
Der kender ej Tøven,
Her kan gennem de jublende Rækker;
Alle, saa strækker
De Vaaben for Løven;
Svingen af Faner,
Hurra, Hallo.

De græder, de stenhaarde Jern-Veteraner:
Det er *ham, le petit Caporal*, min Tro! —

Og det gaar over Grænsen til Waterloo.

O Wellington, Træmand i sort Kasseking,
Stivstikkeriet med Sporer og Sabel,
Med trekantet Hat, som er helt formidabel,
Ej den bekendte, der sidder paa tværs,
Og hvorom der er skrevet de hundrede Vers,
Og hvorunder et Verdensbaal brænder,
Men en Hat, som til Hoved ej kender —
O, Wellington, Du var den rette
Til at skille den blodige Trætte,
Til at blive det Husraad paa Rotte-Recept,
Hvormed de forfærdede Guder
Omsider Titanen fik dræbt.

Du havde din britiske Sportsmands-Natur,
 Din barkedede Vilje, din stædige Evne:
 At staa som Mur,
 Om end den slog Revne paa Revne.

Du havde din Blücher — og han havde Held:
 Et øsende, pøsende Tordenvejrs-Væld,
 Hvorunder Grouchy kunde vade
 Omkring i den fejle Gade.
 Du havde Grouchy — en jammerlig Ka'l,
 Som Sejer og Ære fra Kejseren stjal,
 Af Dum- eller Blindhed betaget;
Han skylder Du Takken for Slaget.
 Du var i den øverste Værkmesters Haand
 Et Redskab, foruden Geni eller Aand,
 Et Lod til at bringe Balance
 I den heilige Alliance!

La belle Alliance. — Der staa den blaagraa Røg
 Fra Middag op igennem Dalens Sænkning
 Mod *Mont St. Jean* — et bakket Strøg,
 Som skjuler i sit Skød en Mordergrube,
 En Hulvej — *Braine l'Alleud's* — hvor snart hver
 Tænkning,

Hver Forestillings Evne trodses af
 Et Syn, som kvæler Rædselens Skrig i Strube.

Det tordner uafbrudt om *Hougomont*,
 Om Herregaarden med de lyse Mure,
 Og hvert Kanonskud pløjer sig en Fure
 Igennem Sten og Mennesker og Trær;
 Blod flyder der i Strømme — Regn i Skyller,
 Bag tunge Skyer Junihimlen hyller
 Sit Ansigt, som om Synet den forfærdet;
 Men han, som er mod hver en Rædse! hærdet,
 Den broncestøbte Krigsgud, sidder kold,
 Urokket paa sin hvide Marmorhest,
 Og byder med et Lynblik hid til Gæst
 Sejren; — og Sejren lader paa sig vente.

Han har ej mer omkring sig de bekendte
 Marchaller; ikkun Ney er trofast blevet
 Hos Guden, som har Verden Love skrevet,
 Til Verden skrev ham selv den sidste Lov.
 Men om Napoleon staar der tæt en Skov
 Af blanke Klinger, blanke Bajonetter;
 Det er hans Kammerater, Børn og Venner,
 Hvoraf hver enkelt skægget Karl han kender,
 Kendt af dem alle, tilbedt som den Gud,
 Der gennem Ild sig for dem aabenbarte:
 Det er en Verden, som gaar paa hans Bud
 Igennem Blod og Ild — hans Kejsergarde.

Hans Blik formørkes mer og mer; det standser
 Ved Centrum, *la Haye-Sainte*, og ved hans Fjende,
 Ved Wellington, der, som et Træ,
 staar uden Ly mod Uden, uden Læ,
 Støt, stiv ... Hvad har den Træmand vel i Sinde?
 Der vindes ingen Fordel paa den Kant;
 Det er, som Kejsersøjet Lykken fandt
 Begravet dér paa Marken foran Britten;
 Og ud mod Øst gaar Øjets vrede Fritten:
 Hvor er Grouchy? Hvem Djævlen kan ham finde? —
 Da drøner Jorden under Ney. Det funkler
 Af Staal i Næver og af Staalkyradser;
 Ti Tusind Ryttere, hvem ej Strabadser,
 Ej Marcher ad opblødte Veje
 Har kunnet trætte, bort som Byger feje
 Med Tordenbrag i Hælene og Lyn
 Foran sig. Diantre! hvilket Syn!
 Uhørt, uset i Krigenes Annaler:
 Garden til Hest.
 Og over Bonapartes Bryn sig maler
 Streflyv af Solen, af den Sejerssol,
 Hvis Straaler paa Marengos Mark har spillet.
 Nu bli'r her Fest;
 Og Wellington betaler Gildet!

Der blev vel Fest — af egen Art,
 Standart jog fremad paa Standart;
 De standser foran Britternes Karréer.

Trompetstød, Skud og kvalte Skrig —
 Fem Tusind Ryttere som Lig,
 O, Braine-i'Alleud, i dine Défiléer.

Dér sluges Hælvten. Hælvten frem
 Hen over Hovedet paa dem,
 Der vælter sig i Hulvejssumpens Søle.
 Napoleons Tand i Læben sat,
 Dødbleg hans Kind. Han synes, at
 Han alt kan Døden i sit Hjerte føle.

Og da han sér sig om paany,
 Han øjner hist mod Øst en Sky
 Bag *Papelette*, hvor Skoven frem sig strækker.
 Grouchy! — Nej Blücher, er det, som
 Marcherer op og uden om
 Den franske Hær i mørke, faste Rækker.

Fra nu af, om *Planchenoit*,
 Et Myrderi, en Kamp, hvorfra
 Kun slagne, sprængte Rester kom tilbage,
 At melde Frankrigs Børn, hvordan
 Det er at slaas til sidste Mand: —
 Den gamle Gardes store Dødnings-Sage.

En fredelig Egn,
 Opdyrket, befolknet af Belgiens Sønner,
 Vædet af Foraarets frugtbare Regn, —
 Ingen død, ingen saaret, som stønner.
 En fugtigmild Luft, en forfriskende Vind, —
 Sagnrig og sangrig den slaar om vor Kind,
 Og Hulvejens Grave den grønner.

Røt saa! Du bør synge, Du Foraarets Vind,
 Om Livet, som vaager og beder,
 Som vaager og virker i Kærligheds Sind,
 Med Bønner, der trænge i Sjælen sig ind
 Og Føden paa Fredstien leder;
 Og løfter Du Kamppraab, og kalder Du frem
 De fylkede Rækker fra Arne og Hjem
 Under din Lurs Melodier: